

MOONSHAFT

Loes Modderman

Wat een merkwaardig verhaal.

Net een interview met *Ted Philips* gehoord in 'From Coast to Coast', over een ontdekking die gedaan is in 1944.

Ted Philips is een Amerikaanse UFO onderzoeker, en oprichter van een organisatie die zich vooral richt op het onderzoek van sporen, door UFO's achtergelaten.

Dat kunnen ronde cirkels van verschillende afmetingen zijn, waar niets meer wil groeien en waar dieren doodsbang voor zijn, maar het kunnen ook proefmonsters zijn van sites waar UFO's zijn gesignaleerd of aliens een of ander materiaal hebben achtergelaten. Wanneer dat naar laboratoria wordt gestuurd is de

kans levensgroot dat het monster nooit terugkomt, en ook de onderzoeksresultaten niet worden bekend gemaakt. De military ontfermt zich graag over zulke zaken, en je hoeft geen *conspiracy buff* te zijn om te begrijpen dat 'mislukte' filmrolletjes of 'misplaced' materiaal niet een kwestie van per ongeluk maar van doortrapte opzet is. Ondanks de *Freedom of Information Act* is nog altijd alles wat van werkelijk belang is 'classified' in Amerika. En laten we vooral niet denken dat dat is om ons te beschermen.

Maar daarover ging dit gesprek niet. Dat ging over een ontdekking in 1944.

Drie Sloweense soldaten waren in hun strijd tegen de Duitsers gewond geraakt in de *middle of nowhere*, twee licht, een zwaar. Ze groeven zich in in een loopgraaf, waar ze werden gevonden, verbonden en in veiligheid gebracht door een plaatselijke boer en herder, *Slavek*, die een grot wist waar ze veilig waren. Die grot was goed verborgen in het ruige landschap en er waren camouflerende stenen voor de opening. Hij zag er ongeveer uit zoals het plaatje boven.

Opmerkelijk was dat *Slavek* de grot niet zonder rituelen betrad: hij bekruste zichzelf en de soldaten, boog diep voor de grot en nogmaals voor de doorgang die in de achterwand zat. Bij het verlaten van de grot herhaalde hij het ritueel.

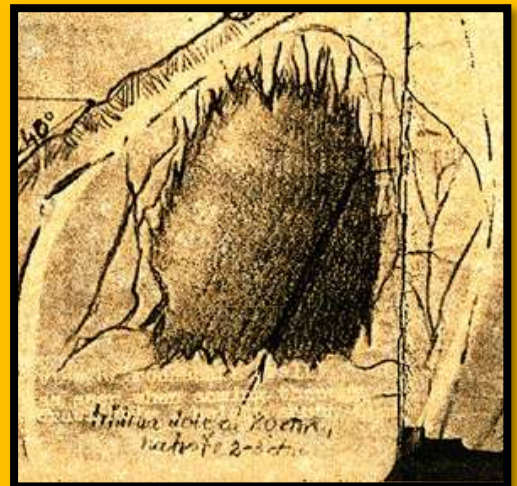
Slavek liet hen daar achter, maar niet zonder te waarschuwen voor de gevaren die dreigden als ze de grot zouden gaan verkennen: diepe afgronden en opstijgend zwavel. Zelf was hij er maar eenmaal geweest, zei hij, met zijn grootvader en vader. De grot was een doodsloot waar je makkelijk de weg kwijt kon raken.

Antonin Horak was in tegenstelling tot zijn kameraden nauwelijks gewond, en omdat hij ingenieur was en veel verstand had van mijnbouw, was deze grot voor hem een uitdaging. Hij sloeg de raad van de boer in de wind en ging, gewapend met geweer, pikhouweel en toorts, op onderzoek uit, ook omdat hij hoopte dieren te vinden die in winterslaap waren, want eten was er niet..Zijn kameraden bleven in het voorste deel van de grot.

Horak liep en wurmde zich door ruimere en nauwere plekken steeds dieper de grot in. Na anderhalf uur lopen stond hij voor een ronde muur die hoog oprees en in het gesteente verdween. De muur was blauwzwart en volkomen glad, en aan beide zijden ingebed in de kalksteen van de grot. De afmeting wees op iets met een doorsnede van minstens 25 m.

► Hier een tekening die Horak in zijn dagboek maakte.

Met al zijn kennis van gesteenten kon hij er evengoed niets van bakken; het leek op niets wat hij ooit gezien had. Man made, dat was duidelijk. Horak probeerde de hardheid: zijn pikhouweel maakte nog geen schrammetje. Ook een afgevuurde kogel had geen effect, behalve veel lawaai.

De volgende dag ging hij terug. Onder en in het object was een crack waar Horak hoopte zich doorheen te kunnen werken. Zonder kleren, en in ademnood wist hij binnen in het zwarte object te komen. De zwarte wand bleek twee meter dik te zijn. Waar hij toen terecht kwam overtrof alles. Hij bleek in een enorme cilinder te staan. Aan de andere kant was een wand net als die waardoor hij gekomen was. Op deze wand was een halve maan afgebeeld. ◀

Maar het meest ongelofelijke was de hoogte. De cilinder verdween hoog boven hem, en met al het licht dat hij had meegenomen kon hij absoluut niet zien waar het eind was, of waar de wanden elkaar naderden; **het object was gigantisch.**

De grond van kalksteen was betrekkelijk zacht, en in de dagen die volgden groef Horak een laag weg in de bodem, tot hij op een soort rooster stuitte, dat diep de grond in leek te gaan. Op het rooster trof hij het skelet aan van een groot dier. Hij nam enkele tanden mee om te laten onderzoeken. Het bleek een al duizenden jaren uitgestorven hollenbeer te zijn. Dat was een indicatie van de ouderdom van de structuur: Kalksteen lagen groeien langzaam. De laag die hij had weggehaald was op zich al duizenden jaren oud. Maar er wachtte hem nog een andere verrassing: het rooster gaf warmte af, en eronder hoorde hij een geluid als van een generator....

Horak vertelde niets van zijn vondsten aan zijn beide kameraden. Slavek bracht ze af en toe eten, maar Horak paste wel op met hem over de cilinder te praten. Het leek wat beter met de gewonde Martin te gaan, maar na 4 dagen stierf hij. Slavek en zijn familie zorgden voor de dode en gaven Horak en Jarek, de derde man, aanwijzingen hoe ze de Duitsers konden ontlopen. Jarek kon zich met een stok op de been houden. Ze waren nu vrij om te gaan. Na de oorlog vestigde Dr. Antonin Horak en zijn vrouw Anna zich in Pueblo, Colorado.

HET VERVOLG

In 1970 kwam *Ted Philips* van het *Center for Physical Trace Research* via *Don Richmond*, een onderzoeker van een UFO organisatie in contact met zijn buurman: Dr. Antonin Horak. Hij reisde naar Colorado en hoorde Horaks verhaal, zag de dagboek aantekeningen en de tekeningen, en was verkocht. Wat een verhaal!

Philips nam daarop contact op met *Dr. Allen Hynek* (1910-1986), een van de UFO wetenschappers van het eerste uur. ► hier Dr. Horak met (rechts) Dr. Allen Hynek in 1970.

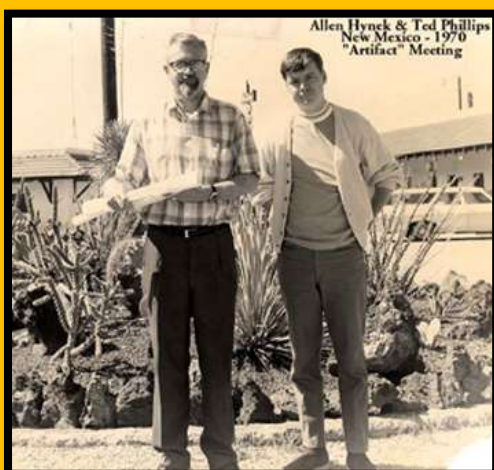

Antonin Horak was nooit meer teruggeweest op de bewuste plaats. Bij zijn vertrek uit de grot had hij wat landmarkeringen opgetekend, zodat hij de plek ooit terug zou kunnen vinden, maar dat was er nooit van gekomen.

Er waren veel obstakels, zelfs als hij nog in Tsjechoslowakije had gewoond. De grot lag op het land van Slavek, en dat was privé eigendom. In die tijd was het zo dat vaders alleen aan zonen hun geheimen vertelde. Slavek had twee dochters, en die wisten van niets.

Toen Hynek in contact kwam met Antonin Horak was die 72, dus een expeditie naar de grot lag niet meer binnen de mogelijkheden, al had hij zeker graag gewild. Hij vertaalde zijn dagboek voor Hynek.

Daarop belegde Hynek een bijeenkomst in Pueblo met Horak, Allen Richmond en nog twee andere mensen van de ASPRO - de *Aerial Phenomena Research Organisation*. Er werden plannen gemaakt en funding geregeld. Horak nam contact op met een oude vriend in Praag en vroeg om hulp voor een klein team om voor de winter het gebied te bereiken. Maar het mocht niet zo zijn. De politieke situatie in het land was instabiel, en de Russen hadden de door Horak geregelde locale contacten gevangengenomen en opgesloten. Men besloot dat het te gevaarlijk was, en de expeditie werd afgeblazen. Horak stierf in 1976.

Een tweede expeditie werd gepland, dertig jaar later. Hynek was in 1986 overleden.

Intussen hadden de Russen er lucht van gekregen, en die hielden de omgeving in de gaten, hoewel ook zij niet wisten waar de grot zich bevond.

Ted Philips besloot de zaak zelf te onderzoeken. Hij begaf zich tweemaal naar Tsjechoslowakije, eenmaal was hij zes weken alleen in het gebied, maar hij vond de grot niet. De wildernis is uitgestrekt en onbewoond, en in een land waar men de taal niet spreekt en niemand weet waar je 't over hebt, is het moeilijk zoeken.

De derde keer moet nog gebeuren.

Ted Philips, hier met Hymek op de bijeenkomst in New Mexico in 1970, probeert nog steeds mensen en vooral geld bij elkaar te krijgen om een langer verblijf mogelijk te maken. Hij denkt het gebied waar de grot zich moet bevinden nu wat beter gelokaliseerd te hebben, maar er is geen garantie.

En als het weer niet lukt - zal het vreemde artefact dan ooit gevonden worden? En dan?